

Viața Creștină

Vizitați situl nostru: poienita.iasi.mmb.ro

11 August 2013

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 31 (140)

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 7-a după Rusalii** se citește **Evangelhia** de la Matei 9, 27-35 (*Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum*), iar **Apostolul** din **Epistola către Romani** 15, 1-7.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sfântul Ierarh Nifon** și pe **Sfântul Mare Mucenic Evplu**, arhidiaconul.

Sfântul Ierarh Nifon s-a născut în Tesalonica din părinți binecredincioși și a primit la botez numele Nicolae. După moartea tatălui, Nicolae a fost dat la învățătura cărților sfinte. Fără știrea dascălului și a mamei sale, a urmat pe un monah învățat, Iosif, cu care a ajuns la Epidaur, unde a rămas alături de vestitul pustnic Antonie, care l-a tuns în călugărie, dându-i numele Nifon.

După căderea Constantinopolului sub turci, în 1453, călugărul Nifon s-a dus la Sfântul Munte Athos, apoi a pustnic în peștera Krughi. A fost ales mitropolit al Tesalonicii, iar după doi ani patriarh al Constantinopolului. Datorită uneltirilor unor clerici, Nifon a fost exilat la Mănăstirea Sozopoli. După doi ani a ocupat din nou scaunul de patriarh al Constantinopolului; însă după scurtă vreme, împăratul l-a exilat în Adrianopol.

Domnitorul Țării Românești Radu cel Mare (1496-1508) l-a adus pe Nifon în Țara Românească, în anul 1504, pentru a conduce și reorganiza Biserica. Ajungând la un conflict cu domnitorul, Nifon a blestemat pe domnitor și s-a retras în Sfântul Munte Athos, unde a murit la 11 august 1508.

Ajungând domnitor, Neagoe Basarab, care fusese fiu duhovnicesc al Sfântului Nifon, a trimis la Sfântul Munte Athos o delegație ca să aducă în Țara Românească moaștele Sfântului Nifon „ca să curățească greșeala Radului și a altora, care făcuse rău sfinției sale”. Sicriul cu trupul Sfântului Nifon a fost așezat deasupra mormântului lui Radu cel Mare. Apoi, moaștele Sfântului Nifon au fost așezate într-un sicriu de argint poleit cu aur și înfrumusețat cu pietre scumpe și înapoiate Mănăstirii Dionisiu. Călugării acestei mănăstiri au dăruit lui Neagoe Basarab capul și o mână din moaștele sfântului, care au fost așezate în mănăstirea zidită de Neagoe Basarab la Curtea de Argeș.

Cuviosul Paisie Aghioritul

Despre violența în familie

extras din cartea „Viața de familie”, de Cuviosul Paisie Aghioritul

- **Părinte, ce să facă femeia când bărbatul o bate?**

- Am să vă spun o istorioară care m-a impresionat mult. Unul își disprețuia femeia, o maltrata, iar ea le-a suferit pe toate cu răbdare până ce a murit destul de tânăr. Atunci când au dezgropat-o, a ieșit din mormânt o bună mireasmă. Toți care se aflau acolo s-au mirat de aceasta. Ve-deți, aceea le-a suferit pe toate cu răbdare în această viață, de aceea a fost răsplătită în cealaltă viață. Deasemenea: Cunosc o mamă, care era ca un înger, un suflet foarte bun, copilul cel mai bun și mai liniștit al familiei, dar care a nimerit un om sucit.

Cum de s-au înșelat părinții ei?! S-a căsătorit cu un bețiv, care de mic a fost un vagabond. Tatăl lui se îmbăta și a luat și el obiceiul aceluia. Ea, sârmana, să lucreze pe la străini, să se omoare cu treburi casei, iar acela să o bată și s-o amenințe cu cuțitul. De câte ori nu i-a spus: *„O să te omor!”*, și ea să tremure de frică să nu o omoare. Mucenicie suferă. Mai are încă și patru copii. Părinții ei au ajuns până acolo încât i-au propus să divorțeze, dar ea le-a spus: *„Îmi spune cugetul să mai fac puțină răbdare”*. Și face răbdare. Vă dați seama? Nu a citit nici Patericul, nici Viețile Sfinților, dar cu toate acestea face răbdare.

Dumnezeu a legat mântuirea oamenilor de răbdare. *„Cel care va răbda până în sfârșit acela se va mântui”*, spune Evangelhia. De aceea Dumnezeu îngăduie greutăți și diferite încercări pentru ca oamenii să se exerseze în răbdare. **Răbdarea pornește de la dragoste.** Ca să-l rabzi pe celălalt, trebuie să te doară pentru el. Și văd că **numai prin răbdare se menține familia.** Am văzut fiare care au devenit mielusei. Prin încredere în Dumnezeu lucrurile evoluează duhovnicește cu multă ușurință.

Iată ce înseamnă cununa căsătoriei! Din păcate, în ziua de astăzi a dispărut răbdarea și multe cazuri se finisează cu divorț, separări și în unele cazuri chiar fatal! Foarte dureros este faptul că familia creștină și-a pierdut adevărata valoare. Și aceasta pentru lipsa metodei de percepere a sexului feminin în ceea ce privește tăcerea și ascultarea și a sexului masculin în ceea ce privește răbdarea și iubirea! Și să încheia șirul de istorioare cu încă una care a mișcat sufletul meu:

Vreau să vă povestesc și un alt caz. Un tânăr oarecare a simpatizat o tânără, care trăia duhovnicește. Și pentru ca să-l simpatizeze și ea, încerca și el să trăiască duhovnicește, să meargă la biserică, etc. în cele din urmă s-au căsătorit. Însă, după câțiva ani, bărbatul acesta și-a în-

ceput din nou viața sa lumească de mai înainte. Deși avea copii mari - un băiat la facultate și două fete, una la liceu și cealaltă la gimnaziu el continua să trăiască o viață destrăbălată. Avea o întreprindere mare și câștiga mulți bani, dar cei mai mulți îi cheltuia cu viața sa desfrănată. Sărmana lui soție ținea casa prin economiile ce le făcea și copiii cu sfaturile ei. Nu-l clevetea pe tatăl copiilor, pentru ca ei să nu se îngreșeze de el și astfel să se rănească sufletește, dar și pentru a nu fi atrași și ei de o astfel de viață, noaptea târziu, atunci când acesta se întorcea acasă, soția lui ușor îl putea justifica în fața copiilor, spunându-le că are treburi, dar la amiază când mergea acasă cu câte o prietenă, ce putea să le mai spună? Dar ce făcea acest om fără frică de Dumnezeu? Cu toate că nu merită să fie numit om, pentru că nu avea deloc omenie. Îi telefona femeii sale să-i pregătească mâncarea ce o prefera și venea la amiază, la masă cu una din prietenele lui. Sărmana mamă, îi primea cu bunătate, pentru a nu intra la gânduri copiilor ei. Dădea impresia că aceea este o prietenă a ei și că tatăl copiilor a trecut pe la ea pe acasă și a adus-o la ei cu mașina. Îi trimitea pe copii în camerele lor să învețe, pentru că se temea ca nu cumva să vadă vreo scenă rușinoasă. Iar aceasta se întâmpla în fiecare zi la amiază. Gândiți-vă, această mamă să slujească în fiecare zi la două dobitoace, care îi necinseau casa, iar ea să pună mereu gânduri bune în mintea copiilor ei. Și nu știa dacă povestea aceasta se va termina vreodată, ca să poată spune: *„Voi face răbdare”*, și astfel să aibă puțină mângâiere. Iar povestea aceasta a durat mulți ani. Și fiindcă dăduse ticălosul, multe drepturi diavolului, era ca un nebul, nu se putea controla, nimic nu-i convenea, într-o zi, alergând ca un nebul cu mașina și fiind amețit de beția poftei truștești, a deviat de pe drum și a căzut într-o prăpastie. Mașina s-a zdrobit cu totul, iar el s-a rănit grav. L-au dus la spital, iar după o perioadă de internare, a fost adus acasă schilodit. Dar nici o prietenă de a lui nu a venit la el, pentru că acum nu mai avea bani mulți, iar fața lui era mutilată. Atunci devotata lui soție și mama cea bună îl îngrijea cu multă bunătate, fără să-i amintească nimic din viața lui cea desfrănată. Fapta aceasta a ei l-a mișcat mult și l-a schimbat duhovnicește. S-a căit cu sinceritate și s-a spovedit. A trăit creștinește câțiva ani, în pace sufletească, apoi s-a odihnit în Domnul. Dumnezeu o va așeza pe această femeie în rai”.

De ce nu este bine să luăm „părticele” acasă?

Arhim. Mihail Daniliuc | doxologia.ro

Unii preoți, dorind să se evidențieze prin practici „deosebite” dau părticele acasă credincioșilor, pentru a fi consumate după o perioadă de post sau anumite canoane rânduite. Că oamenii sunt îndemnați la rugăciune nu este un lucru rău în sine, ci faptul că se încurajează practici fără fundament în rânduiala ortodoxă trebuie să ne îngrijoreze. De ce este important ca miridele, numite și părticele, să rămână pe sfântul disc?

De mai multe ori mi s-a solicitat de către unii credincioși să le dau părticele ca să le ia acasă. De fiecare dată am încercat să-i lămuresc că nu este corect și că nu există în rânduiala ortodoxă această practică. Cineva mi-a reproșat că nu am bunăvoință să le împlinesc doleanța zicându-mi: *dar, am fost la părintele cutare, cutare, și mi-a dat. Sfinția ta de ce nu dai, ori nu știi ori nu vrei să ne ajuți.* Nădăjduiesc că după ce a primit lămuririle necesare să nu mai fi cerut și de la alt preot părticele. Deși în ultimul timp am observat că cererile în acest sens sunt mai rare, obiceiul totuși persistă. Într-o atare situație se cere clarificată dilema legată de părticelele scoase la Proscomidie, ce sunt ele și care este rostul lor în cadrul Sfintei Liturghii.

Părticele sau miridele se scot de către preoții slujitori ai Sfintei Liturghii în prima parte a acesteia, numită *Proscomidie*. Miridele se scot și se așează în jurul bucatii de presforă, numită *Agneț*, pregătită tot în cadrul aceleiași slujbe pentru a deveni trupul Mântuitorului Hristos. Prima miridă, este scoasă și așezată în dreapta Agnețului și o închipuie pe *Maica Domnului*, apoi, în stânga, se așează într-o ordine stabilită de liturghier a nouă miride închipuind *cele nouă cete de sfinți*: îngeri, proroci, apostoli, ierarhi, mucenici și mucenice, cuvioși și cuvioase, doctori fără de arginți, sfântul proslăvit în ziua respectivă alături de sfinții Ioachim și Ana, iar a noua, în cinstea sfântului Ioan Gură de Aur, sau a Sfântului Vasile cel Mare, conform cu liturgia ce urmează a se săvârși.

Slujba Proscomidiei continuă cu rânduirea pe sfântul disc a altor trei miride mai mari pentru *ierarhi, cărmuirea țării* și apoi pentru *ctitorii bisericii* respective. După acesta preotul, din ultimele două prescuri - cinci se întrebunțează la Sfânta Proscomidie - folosind copia (un cuțit în formă de săgeată amintind de sulița cu care Hristos Domnul a fost străpuns în coastă), scoate firmituri mici, numite *miride sau părticele* și le așează în fața agnețului, de-a dreapta și de-a stânga, *pentru vii și adormiți*, pomenind acatistele sau pomelnice primite de la credincioși.

Unii preoți, dorind să se evidențieze prin practici „deosebite”, din acele miride dau credincioșilor, pentru a fi consumate după o perioadă de post sau anumite canoane rânduite. Faptul că cei ce le primesc sunt îndemnați să se

roage și să postească, nu este un lucru rău în sine. Greșit este că se încurajează practici fără fundament în rânduiala ortodoxă, referitoare la consumarea părticelelor.

Așadar, de ce nu este corect să primească acasă credincioșii părticele și de ce este important ca acestea să rămână pe sfântul disc?

Pentru că acestea ne închipuie pe noi, Biserica luptătoare, cei vii, precum și Biserica triumfătoare, cei adormiți. După momentul transformării pâinii și vinului în cadrul sfintei liturghii, în trup și sânge al Domnului, preotul, la sorocul rânduit, se împărtășește, apoi cheamă la potir pe credincioși împărțându-i, după care pune în potir toate miridele ce au fost așezate în jurul sfântului agneț, rostind pentru fiecare o rugăciune. Ajungând la părticele scoase pentru cei vii și adormiți rostește: *„spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici, cu cinstit și sfânt sângele Tău pentru rugăciunile sfinților Tăi”*. În acel moment preotul, cu grijă ia toate acele miride și le cufundă în sfântul sânge al Mântuitorului din potir. Este momentul când, potrivit rugăciunii spuse, Dumnezeu Tatăl, se îndură prin jertfa Fiului Său de noi, care am fost acolo pomeniți, vii și adormiți ușurându-ne de povara păcatelor săvârșite. Astfel, simțim din plin bucuria, pacea și binecuvântarea milostivirii Domnului. Sufletele celor adormiți trăiesc aceeași bucurie a comuniunii și împărtășirii din iubirea Preasfintei Treimi.

Or, dacă preotul ar înstrăina părticelele, atunci nu ar mai avea ce așeza în potir, pe de o parte, dar pe de cealaltă, rugăciunea credinciosului nu va cunoaște întâlnirea cu Hristos. Se mai vehiculează informația că doar anumiți slujitori ai sfintelor altare pot scoate părticele. Este un neadevăr că toți preoții, săvârșind dumnezeiasca liturghie, potrivit rânduiei, scot miride pomenind pe credincioșii pentru care se roagă.

Așadar, scoaterea miridelor are o semnificație bine statornicită de dumnezeieștii Părinți și de aceea nu trebuie să ne abatem de la respectivele rânduieli. Bunăoară, prin părticelele în cinstea sfinților, Biserica mulțumește lui Dumnezeu pentru că prin ei „a moștenit aievea împărăția cerurilor” (Evrei 12,23). Mântuitorul a zis că unde va fi El, acolo să fie și cei ce-l slujesc (Ioan 12,26). Evident că există o deose-

bire între scopul pentru care se scot miridele pentru sfinți și scopul pentru care se scot celelalte, pentru vii și adormiți. Astfel, cele pentru sfinți reprezintă o formă a cultului de venerație față de sfinți, iar celelalte se scot spre „pomenirea și iertarea păcatelor credincioșilor vii și morți.”

Așezarea tuturor miridelor pe sfântul disc, în jurul Sfântului Agneț, are un sens mistic și eclesiologic în același timp. Astfel, ceea ce se află acum pe sfântul disc este imaginea Bisericii Universale, din toate timpurile și locurile, atât cea luptătoare cât și cea biruitoare, adunată în jurul Întemeietorului și Domnului ei, Mântuitorul Iisus Hristos, ca o împlinire a cererii din rugăciunea arhierască, în care Domnul Hristos cere Tatălui ca unde este El, acolo să fie și cei ce cred în El (Ioan 17,24). În acest sens Sfântul Simeon al Tesaloniceului spune: *„Am înțeles cum prin această dumnezeiască închipuire și istorisire a Sfintei Proscomidii, vedem pe Însuși Iisus și întreagă Biserica Lui. Îl vedem în mijloc pe Hristos Însuși, Lumina cea adevărată și viața cea veșnică. El este în mijloc prin Agneț, iar Maica Lui de-a dreapta prin miridă, sfinții și îngerii de-a stânga, iar dedesubt întreaga adunare a credincioșilor Lui dreptmăritori. Aceasta este taina cea mare: Dumnezeu între oameni și Dumnezeu în mijlocul celor îndumnezeiți, care se îndumnezeiesc de la cel ce după fire este Dumnezeu, Care S-a întrupat pentru dânșii. Aceasta este împărăția ce va să fie și petrecerea vieții celei veșnice: Dumnezeu este cu noi, văzut și împărtășit.”*

În același timp imaginea sfântului disc reprezintă, în sens eshatologic, și tronul Mântuitorului ca Împărat în mijlocul Bisericii Sale, precum și scaunul Său la judecata de apoi.

Cunoscând toate acestea, vom înțelege și vom trăi mai intens taina dumnezeieștii Liturghii și nu vom mai încuraja aceste practici străine de duhul Sfintei noastre Ortodoxii.

Publicația „Viața Creștină” este editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” Poienița
Protopopiatul Pașcani

Adresa:
sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic:
Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Contact:
Tel: 0745 77 64 56

e-mail: parohia.poienita@yahoo.ro
web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>
www.facebook.com/parohiapoienita